

Sygn. akt II Ka 91/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak (spr.)

Sędziowie: SSO Anna Romańska

SSO Bożena Przysada

Protokolant: protokolant Beata Szczotkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Renaty Stopińskiej - Witkowskiej i oskarżycieli posiłkowych M. M. i A. S. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2015 r.

sprawy **J. W.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 25 sierpnia 2014 r., sygnatura akt X K 1552/12

I. **utrzymuje** zaskarżony wyrok w mocy uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. - Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. W. w postępowaniu odwoławczym;

III. **zwalnia** oskarżonego J. W. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi w tym zakresie wydatkami **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 91/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2015 r.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt X K 1552/12, Sąd Rejonowy w Rzeszowie uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, które polegały według zarzutu aktu oskarżenia na tym, że oskarżony:

1) w dniu 31 sierpnia 2006 r. w L. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia i spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

2) w dniu 16 października 2008 r. w L. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

3) w dniu 30 maja 2009 r. w L. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia , czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

4) w dniu 28 maja 2011 r. w L. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

5) w dniu 17 maja 2007 r. w L. woj. (...) groził A. S. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

6) w dniu 25 października 2008 r. w L. woj. (...) groził A. S. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

7) w okresie od maja 2009 r. do 20 lipca 2009 r. w L. woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie groził A. S. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk)

8) w okresie od 25 maja 2010 r. do 14 września 2010 r. w L. woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie groził A. S. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

9) w okresie od 10 marca 2011 r. do 31 marca 2011 r. w L. woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie groził A. S. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

10) w czerwcu 2011 r. w L. woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie groził A. F. pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

11) w dniu 24 czerwca 2009 r. w L. woj. (...) groził P. F. (1) pozbawieniem życia, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

12) w dniu 28 czerwca 2010 r. w L. woj. (...) groził P. F. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań czym wzbudził

u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk);

13) w okresie od 31 marca 2011 r. do 22 czerwca 2011 r. w L. woj (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie groził P. F. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem zabudowań czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, przy czym miał w chwili czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk)

Za popełnienie wszystkich przypisanych wyżej czynów zabronionych z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk przy zastosowaniu dyspozycji art. 91 § 1 kk (ciąg przestępstw) Sąd Rejonowy na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę

6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat. Na mocy art. 73 § 1 kk Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Tym samym wyrokiem na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

a) adw. M. G. kwotę 1195,56 zł ,

b) adw. A. J. kwotę 929,88 zł

tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. W..

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego J. W. w całości od ponoszenia kosztów sądowych, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego, przywołując art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku poprzez obrazę przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zastosowanie przez Sąd I instancji nie swobodnej, a samowolnej oraz wybiórczej oceny dowodów, w dalszej konsekwencji skutkującej uznaniem, że:

- słowa wypowiedane przez oskarżonego wzbudzały każdorazowo u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, a pokrzywdzeni uważali niebezpieczeństwo spełnienia gróźb za realne, mając podstawy do takiego poglądu,
- słowa kierowane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych stanowiły zapowiedź popełnienia przestępstwa na ich szkodę – pozbawienia życia i zniszczenia mienia, a pokrzywdzeni bali się oskarżonego i słowa wypowiedane przez niego traktowali poważnie,

pomimo, że analiza treści zeznań świadków nie uprawniała do takiego przyjęcia.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych z podstawę wyroku mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony zrealizował znamiona czynu zabronionego uregulowanego w art. 190 § 1 kk, pomimo iż zebrany materiał dowodowy nie daje jednoznacznych podstaw do przyjęcia twierdzeń, iż oskarżony zrealizował zarzucane mu czyny.

3. Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary, przejawiającej się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 4 lat, w sytuacji gdy wystarczającym byłoby wymierzenie kary względniejszej dla oskarżonego. Sąd w wymiarze kary oskarżonemu powinien kierować się dyrektywami sądowego wymiaru kary uregulowanymi w przepisach art. 53 kk i nast., co w konsekwencji skutkować powinno również odniesieniem się do kwestii stopnia zawinienia oskarżonego, czego w przedmiotowym uzasadnieniu doszukać się nie można.

Wskazując na powyższe Skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej wniósł również o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary, poprzez wydatne zmniejszenie wymierzonej oskarżonemu kary.

Z kolei oskarżony, w swojej osobistej apelacji, przedstawił w obraźliwej formie szereg zarzutów dotyczących prowadzonego postępowania, jak i pracy Sądu, skupiając się na zarzutach kierowanych pod adresem konkretnych osób, a nie tyle na wydanym orzeczeniu.

Odpowiedź na apelację oskarżonego złożył oskarżyciel posiłkowy A. S. (2), który podkreślał, że jej forma jest nie do przyjęcia w normalnym cywilizowanym kraju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zarzuty apelacyjne w stopniu oczywistym są bezzasadne, stąd apelacje Skarżących nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji podkreślić należy, że generalne zasady procedowania w procesie karnym nakazują organom badać oraz uwzględnić wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk). Jest to jednocześnie wyraz postulatu procesowego, by ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie (art. 2 § 2 kpk). W postępowaniu karnym jest to osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału - po prawidłowym ujawnieniu go w procesie - stanie się następnie przedmiotem rozważań Sądu (wyrok SN z 10 stycznia 2008 roku, sygn. akt III KK 326/07, LEX nr 359599). Podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może prowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń.

Naruszenie art. 410 kpk, zarzucone w apelacji obrońcy oskarżonego, może polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, albo pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2006 roku, sygn. akt III KK 372/06, OSN w SK 2006, nr 1, poz. 2450). Na żadną z takich sytuacji Skarżący nie wskazuje. Dokonanie zaś ocen nie jest obrazą tego przepisu (wyrok SA w Krakowie z dnia 29 grudnia 2006 roku, sygn. akt II AKa 223/06, KZS 2007, nr 2, poz. 42). Jednocześnie art. 410 kpk nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty, jak w realiach niniejszej sprawy. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeśli Sąd je rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 kpk (wyrok SA w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II AKa 55/07, KZS 2007, nr 5 poz. 44). Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a

pominać inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Sąd Rejonowy dokonuje tego w sposób szczegółowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy przeprowadził analizę wszystkich zebranych dowodów i podał przyczyny dania wiary tym dowodom, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i uzasadnił, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Określony w art. 424 § 1 kpk obowiązek wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, został przez Sąd I instancji zrealizowany. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku skazującego oskarżonego J. W. zawiera dokładne ustalenie podstawy faktycznej orzeczenia, a więc przedstawia najistotniejsze fakty i okoliczności przebiegu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania oraz okoliczności mających znaczenie dla właściwej oceny poszczególnych zdarzeń. Ustalenia faktyczne, jakich wymaga art. 424 § 1 pkt 1 kpk, to jednoznaczne wskazanie konkretnych zachowań oskarżonego, korespondujących z opisem zdarzeń przypisanych, poprzez które zrealizowane zostały przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych oskarżonemu przestępstw. Sąd odwoławczy nie może samodzielnie (zastępując sąd pierwszej instancji) dokonać ustaleń stanu faktycznego ani domyślać się faktów będących podstawą rozstrzygnięcia. Ustaleń tych faktów dokonał Sąd pierwszej instancji.

Uzasadnienie wyroku sądu I instancji przedstawia stanowisko tego Sądu. Zawarta w uzasadnieniu ocena dowodów nie sprowadza się do ich streszczenia. Sąd dostrzega istnienie sprzeczności między poszczególnymi dowodami, co sygnalizuje w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a następnie starannie i dokładnie wyjaśnia, na których z nich się oparł i dlaczego oraz z jakich przyczyn inne odrzucił. W realiach niniejszej sprawy, zważywszy na treść wszystkich zebranych w sprawie dowodów oraz treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie można zgodzić się z zarzutem Skarżących, że Sąd Rejonowy subiektywnie i wybiórczo odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego i pominał w rozważaniach wzajemne relacje pomiędzy nimi a pozostałymi dowodami oraz bezkrytycznie przyjął zeznania pokrzywdzonych pomimo, iż te pozostają z nimi w jawnej sprzeczności. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazuje na logiczne powiązanie poszczególnych dowodów z określonymi okolicznościami faktycznymi, które wymagały udowodnienia. Sąd orzekający z taką samą wnikliwością ocenia dowody, które odrzuca, jak i dowody, na których opiera wyrok. Na koniec podkreślić należy, że Sąd Rejonowy również wskazuje, którym z dowodów oraz w jakich fragmentach dał wiarę i dlaczego, a także przytacza w szczególności powody, które zdecydowały o odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego pozostającym w sprzeczności zwłaszcza w zestawieniu z zeznaniami pokrzywdzonych. Jednocześnie Sąd dokładnie analizuje wypowiedzi pokrzywdzonych i poddaje ich zeznania ocenie, uwzględniając także zeznania innych świadków. W związku z powyższym nie ma mowy w realiach niniejszej sprawy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 410 kpk i art. 424 kpk.

Nie mają również Skarżący racji, gdy twierdzą, że dokonana ocena dowodów, a zwłaszcza zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonego, narusza art. 7 kpk, będąc według niego oceną dowolną. Przeciwnie z uzasadnienia wyroku w sposób jasny, precyzyjny i logiczny wynika, w jakiej części wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne, a w jakim zakresie i z jakiego powodu nie zostały obdarzone wiarą. Skarżący kwestionują też ocenę zeznań pokrzywdzonych, ale nie podają jakiegokolwiek elementu, który mógłby prowadzić do wniosku, że taka ocena jest sprzeczna z logiką, czy życiowym doświadczeniem. W sposób nieudolny oskarżony próbował zdyskredytować zeznania pokrzywdzonych w sytuacji, gdy ocena ta jest logiczna i przekonująca.

Przede wszystkim zauważyć należy, że Sąd I instancji miał możliwość bezpośredniego zetknięcia się z dowodami, a spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania oskarżonego i świadków, mają wpływ na ocenę wiarygodności wypowiedzi poszczególnych osobowych źródeł dowodowych. Z natury rzeczy kontrola odwoławcza nie obejmuje więc tej sfery przekonania, jaka wiąże się wyłącznie z bezpośrednim przesłuchaniem, a jedynie sprowadza się do sprawdzenia, czy ta ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, logicznej albo też czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Sąd Rejonowy dokonuje wszechstronnej analizy wyjaśnień oskarżonego odnosząc ich treść do pozostałego materiału dowodowego. Sąd nie tylko wskazuje na przyczynę dlaczego odmawia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, ale drobiazgowo analizuje i przedstawia logiczną argumentację swojego stanowiska. Sąd Rejonowy dokonuje zestawienia chronologicznego poszczególnych zdarzeń

i zestawia wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami poszczególnych świadków. Dokonuje również analizy zeznań pokrzywdzonych, także przez pryzmat istniejącego od lat konfliktu między oskarżonym a A. S. (1), P. F. (2), A. F. i M. M., z uwzględnieniem samej postawy oskarżonego, który zachowuje się agresywnie i ma problemy z kontrolowaniem zachowania i emocji. Sąd ocenia zeznania pokrzywdzonych w sposób szczegółowy, analizując ich pojedyncze wypowiedzi także we wzajemnym powiązaniu oraz zestawiając je z innymi dowodami oraz z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd podkreśla obiektywizm tej kategorii świadków i zwraca również na ujawniane przez nich poczucie lęku i obaw wywołanych zachowaniem oskarżonego. To sprawia, że dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego sprawy jest wszechstronna, uwzględnia bowiem całość dowodów przeprowadzonych przed Sądem, nadto ocena ta jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Na ich podstawie uczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz w sposób należyty wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Tym samym tak dokonana ocena nie jest oceną wybiórczą, jednostronną i dowolną jak zarzucają Skarżący, a w całej rozciągłości uwzględnia powołane powyżej reguły dotyczące obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji, a w zasadzie jedynie na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SA w Katowicach z dnia 5 kwietnia 2007 r., II AKa 30/07, Prokuratura i Prawo - Orzecznictwo 2007, nr 11, poz. 32). Nie może on jednak osiągać celu zamierzonego przez wnoszącego środek odwoławczy, jeżeli sprowadza się w swej istocie do polemiki z rozważaniami Sądu I instancji, zawartymi w pisemnych motywach wyroku.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, a tym bardziej na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji.

Reasumując zarzuty apelacji oskarżonego odnoszące się do naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, nie znajdują żadnego uzasadnienia. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Na ich podstawie prawidłowo przypisał oskarżonemu sprawstwo i zawinienie poszczególnych zachowań, w sposób poprawny przyjmując ich prawne kwalifikacje jako przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk bądź czyny ciągłe z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w rozumieniu art. 12 kk. Również należy podzielić słuszne stanowisko Sądu Rejonowego, że okoliczności popełnienia poszczególnych przestępstw, a zwłaszcza krótkie odstępy czasu dzielące poszczególne zachowania, działanie w podobny sposób i wyczerpanie znamion jednego typu czynu zabronionego (art. 190 § 1 kk), pozwalają na przyjęcie, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Końcowo należy wyrazić także zapatrywanie, iż wymierzona oskarżonemu przy zastosowaniu dyspozycji art. 91 § 1 kk kara i zastosowany środek probacyjny, odzwierciedlając stopień zawinienia oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przypisanych mu przestępstw i realizując dyrektywy wymiaru sankcji karnych, o jakich mowa w art. 53 kk, spełniają także wymogi art. 69 kk odnośnie pozytywnej prognozy wobec oskarżonego oraz zrealizowania, w wypadku ich zastosowania, celów postępowania karnego. W żadnym razie zastosowane wobec oskarżonego J. W. sankcje karne nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe.

Treść, przywoływanego w apelacji obrońcy oskarżonego, art. 438 pkt 4 kpk nakazuje Sądowi odwoławczemu uchylić lub zmienić orzeczenie w przypadku niewspółmierności kary, wówczas gdy owa niewspółmierność jest rażąca. Dysproporcja ta musi się rzucać w oczy już przy wstępnym oglądzie i nie nadawać się do zaakceptowania. Zachodzi to w szczególności wówczas, gdy rozmiar zastosowanej wobec oskarżonego represji jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny do dolegliwości represji wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Niewspółmierność kary jest wprawdzie pojęciem ocennym, to jednak gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN zachodzi rażąca niewspółmierność kary (wyrok SN z 11 listopada 1973, III KR 254/73, OSNPG, z. 3 - 4, poz. 51). Ocenie dowodów w przedmiotowej sprawie zaprezentowanej przez Sąd I instancji nie można zarzucić, by w sposób istotny, pociągający za sobą potrzebę korekty orzeczenia, naruszała którąkolwiek z wyżej wskazanych dyrektyw. Sąd Rejonowy uwzględnił okoliczności wskazywane przez apelującego, właściwie oceniając występujące po stronie oskarżonego okoliczności łagodzące i w żadnym wypadku nie przeceniając okoliczności go obciążających, wymierzył karę adekwatnie do stopnia zawinienia i odzwierciedlającą stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Tak orzeczona kara nie stoi w sprzeczności z koniecznymi do uzyskania efektami wychowawczymi, zapobiegawczymi, także w zakresie prewencji ogólnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz dzieląc argumenty Sądu Rejonowego zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ponieważ w toku postępowania odwoławczego oskarżony J. W. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2014 r., poz. 635) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 516,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie korzystając z dyspozycji art. 624 kpk, zważywszy na sytuację materialną, rodzinną i brak możliwości zarobkowania, Sąd zwolnił oskarżonego J. W. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi w tym zakresie wydatkami obciążył Skarb Państwa.